

[Erna Sørensen.]

kunne ændre lovgivningen på dette område og derved opnå en forbedring, idet man stadig må have for øje, at det er børnenes tarv, det drejer sig om. Man må også huske, at når der er tale om at give ekstra tilskud til børnenes uddannelse efter det 18. år indtil det 21. eller det 24. år, drejer det sig kun om dette bidrag til uddannelse og ikke om selve bidraget til underhold. Derfor bliver det ret illusorisk, at en moder skulle kunne gennemføre disse børns uddannelse.

Jeg tror, jeg har nævnt de vigtigste nye områder og har gjort mine særlige synspunkter gældende om andre ting, med hensyn til hvilke jeg håber at vi kan nå frem til et resultat. Jeg vil gerne tilsige mit partis medarbejderskab til gennemførelse af de nye lovforslag, idet jeg håber, at nogle af de ændringer, jeg her har gjort mig til talsmand for, kan blive gennemført.

Else Zeuthen: I det radikale venstre ser vi stort set med sympati på det fremsatte lovforslag om børns retsstilling; det gælder bl. a. den højtærede ministers forslag om at sammenkæde de nu eksisterende to love om børns retsstilling til én, omfattende både børn født i ægteskab og børn født uden for ægteskab. Det er et yderligere tegn på, at man søger at nærme de to grupper af børns retsstilling til hinanden så meget, som det nu lader sig gøre.

Da man nedsatte kommissionen i 1949, var hovedformålet det at søge at skabe en ensartet lovgivning på dette vigtige område inden for de nordiske lande. Dette formål er, som den højtærede minister selv gør opmærksom på, ikke fuldt ud blevet nået. For øvrigt har den betænkning, der er blevet resultatet af den nedsatte kommissions arbejde, i alt fald for mig været et meget interessant værk at pløje igennem, og jeg vil gerne her udtrykke min store anerkendelse af denne betænkning både for dens klarhed og grundighed og for de humane synspunkter, der præger den.

På ét punkt ville jeg rent instinktmæssigt og følelsesmæssigt have ønsket, at det havde været muligt for den højtærede minister at følge kommissionsbetænkningen. Jeg havde gerne set, at man havde taget skridtet fuldt ud ligesom i Norge og kun

anerkendt det egentlige faderskab og i alle tilfælde, hvor man ikke kunne give dom til faderskab, ladet sagen falde. En ting er jeg imidlertid fuldt ud enig med den højtærede minister i, nemlig at den nugældende regel, hvorefter flere kan dømmes til at betale bidrag til det samme barn — af hvilke bidrag barnet dog kun selvfølgelig får det ene — og altså ligesom gå ind i en slags solidarisk faderskab, er en uting, og vi kan fuldt ud billige, at denne fremgangsmåde ændres. Den logiske konsekvens af denne synsmåde ville vel have været, at man også afskaffer det halvt ubestemte faderskab, som den her foreslåede bidragspligt betyder. I det tilfælde, at man går over til kun at have én bidragspligtig, kan man vel sige, at det at kende en mand bidragspligtig i sig selv er en overordentlig betydningsfuld ting. Det at statuere, at en mand skal betale bidrag til et barn fra dets fødsel, eventuelt til det er 24 år, er i sig selv en meget vigtig ting. Det vil formodentlig kun blive tilfældet, når man har meget stærke formodninger om, at den pågældende mand også er barnets fader.

Det siges i justitsministerens fremsættelse, at det kunne ventes, at domstolene i disse tilfælde, hvis man altså fulgte kommissionsbetænkningen, hvorefter der ikke længere kan idømmes bidragspligt, ville vige tilbage fra at dømme til faderskab. Men for det første vil de vel ikke gøre det i alle tilfælde, og for det andet er det forholdsvis få tilfælde, det drejer sig om, og endelig vil jeg gerne for det tredje spørge den højtærede minister, om lægevidenskaben, den fysiologiske videnskab, kan give endnu større tilsagn om hjælp i dag, end den kunne i 1953, da konklusionen i retslægerådets responsum dog var — hvis jeg må have lov at citere —:

„Alt taget i betragtning mener retslægerådet således, at udviklingen inden for den biologiske faderskabsforsknings forskellige områder har medført så betydningsfulde fremskridt for dens retslige brugbarhed, at den sikkert må kunne yde en væsentlig støtte ved udøvelsen af det frie dommerskøn, som der ved lovudkastet åbnes mulighed for; denne støtte vil formentlig yderligere øges gennem den fortsatte forskning.“